terugzien. Volgt uw weg en zoekt het hoogere. Vaarwel, Lantos Dumonché, vaarwel, God zegene uwe wegen. Weet, dat Hij een Vader van Liefde is."

De stem ging heen, de laatst Uitgesproken woorden kwamen van verre tot mij. Maar ik wilde menschen zien en leven, niets dan leven. Vóór mij lag de astrale wereld, daar leefden menschen. en ik ging verder, het onbeken.de tegemoet.

EINDE EERSTE DEEL

DEEL 11

HET GEESTELIJKE LEVEN

I

- I

/

VOORWOORD

VOOR HET EERSTE EN TWEEDE DEEL

Geachte Lezer.

In het eerste deel van dit boek vertelde ik u van mijn aardsche en stoffelijke leven, van mijn lijden en strijden, mijn vragen "waarom" en "waarvoor" en van mijn uittreden uit de stoffelijke wereld. Nu ga ik u van mijn leven aan deze zijde vertellen hoe ik dit leven leerde kennen en aanvaarden, hoe al mijn vragen werden beantwoord en ik van een God van Liefde werd overtuigd.

Hoe onbegrijpelijk alles ook voor u zal zijn, het is de heilige waarheid, het is mijn en uw kringloop der aarde. Wanneer hec één uwer de oogen mocht openen en het eeuwige leven aanvaarden, dan is dit werk en mijn lijden niet te vergeefs geweest.

LANTOS.

DE .ASTRALE WERELD

V OOR mij lag de astrale wereld. Toch kon ik niet heengaan. Geruimen tijd zat ik reeds hier om na te denken.

Een onzichtbare toesch9uwer, een mensch had mij gevolgd, want ik had zijn stem duidelijk gehoord, daar hij mij had toegesproken. Daar voor mij lag een stad en links van mij zag ik een weg die opwaarts voerde naar het onbekende. Wanneer ik dien weg bewandelde wachtte mij de stilte, maar een andere stilte dan ik reeds kende. Doch ik verlangde naar menschen, ik wilde leven zien. Hoe stormachtig het ook zou zijn, alles was mij lief,. want ik was te lang alleen geweest. Nog voelde ik die angstaanjagende stilte in mij. Neen, daarheen wilde ik niet. Dezen weg, hoe grillig ook, zou ik volgen. Het was mij duidelijk, dat de tegenwerkende kracht die ik had gevoeld, de zijne was. Die kracht belette mij voort te gaan. Hoe groot waren de krachten van den mensch die op aarde was gestorven, om een ander wezen een halt te kunnen toeroepen. Ik vond het zeer wonderlijk en was verheugd dat ik dit had mogen beleven, hoewel ik er niets van begreep. Ieder woord dat hij tot mij had gesproken herinnerde ik mij. Ik dacht dat er aan die stilte nooit een ~inde zou komen en toch was ik nu in een andere wereld. Hoe wonderbaarlijk

was dit leven. Nu begreep ik dat ik de jaren, die ik op aarde zou hebben geleefd, in die leege wereld had moeten uitleven-en toen de tijd voorbij was, ging ik langzaam in deze wereld over. Dit was nu mijn hel. Er brandqe echter geen vuur. Hoe natuurlijk loste zich alles op. Een ontzaglijke rechtvaardigheid had mij buiten de bewoonbare wereld gesloten. Een wet had ik willen verbreken die niet te verbreken was en de gevolgen daarvan had ik beleefd. Daarin voelde ik de wet van oorzaak en gevolg. Zelf was ik de oorzaak geweest en de gevolgen daarvan had ik geboet. Daar in die stilte had ik dit alles beleefd en daarbij behoorde het verrottingsproces, dat het afschuwelijkste van dit gebeuren was. Die wet had ik leeren kennen, want door mijn lijden was ik weer in harmonie met die n. ..a. tuurwetten gekomen. Zoo moest het zijn,

143-

·-

want ik voelde het. Dat verdichten van de aarde en het leven om mij heen, vond ik merkwaardig. Op een dergelijke wijze was wellicht de mensch geboren en al het andere leven dat God had geschapen. Het verdichtte zich onder mijn voeten, boven, links en .rechts van mij groeide het op, totdat deze wereld voor mij zichtbaar werd. Het zachte geruisch zwol äan tot een geweldige orkaan en dat was, zooals die geest zeide, hartstocht en geweld. Het was een hel en daarin leefden menschen die hartstochtelijk en wellicht duivels waren. Hoe afschuwelijk vond ik het. Een mensch die nog op aarde leefde zou dit niet kunnen begrij pen, men moest dit beleven. 'Toch zou ik dat alles nog eens willen beleven, doch thans als toeschouwer. Ik zou dan dit leven beter begrijpen en al die krachten leeren kennen, die ik mij heel gaarne eigen zou willen maken.

Ik leefde opnieuw op aarde en toch was ik dood. Maar de aarde daar voor mij was de astrale wereld. Daar leefden menschen en geestelijke wezens tezamen en ik behoorde tot hen, die het stoffelijke lichaam hadden afgelegd. Ik was nu de astrale mensch en was in de wereld waarin de geest leefde. Hoe had ik op aarde daarnaar verlangd en wat had ik dat gaarne willen leeren kennen. Nu was ik in het Hiernamaals en had reeds veel beleefd.

Toch wist ik nog niets van dit leven af en ik was zeer nieuwsgierig wat mij te wachten stond. Nu zou ik menschen zien en ontmoeten en dat wilde ik. Dus ging ik op weg en daalde af, het onbekende tegemoet. De wind gierde, alsof hemel·en aarde verging.

Toch was ik niet angstig, want ik was reeds aan dat woeste gehuil gewend geraakt. Hoe meer leven en lawaai ik hoorde, hoe liever het mij was.

Reeds deed ik een nieuwe ontdekking, want wanneer ik aan .andere dingen dacht, hoorde ik bijna niets van dit geweld. Ik voelde dan dat ik in dàt, waaraan ik dacht, geheel overging, z.oo-. dat dat vorige oploste en ik het andere aanvaardde. Het was precies als toen ik aan mijn stoflichaam vastzat. Door a~n andere dingen te denken ging ik zelf daar geheel in over en verminderden de pijnen en alles wat met dien toestand te maken had. Daardoor

kon ik dat verschrikkelijke lijden voor mijzelf verlichten .
.I44
Ook nu beleefde ik datzelfde gebeuren en loste dit geweld daarin
op. Merkwaardig was dit overgaan. Schrede voor schrede ging ik
verder, ik had den tijd want ik leefde in de eeuwigheid. Maar na
iederen voetstap dien ik deed voelde ik dit nieuwe leven tot en in
mij komen en ik slaakte diepe zuchten omdat het mij den adem
benam. Dat was het geweld waarin ik terugkeerde. Toch voelde
ik mij rustig worden. Dit overgaan probeerde ik eenige malen en
zoo leerde ik mij geestelijk instellen en verbinden. Ik vond het
heerlijk en was gelukkig dat ik mij dit eigen maakte. In niets was
ik veranderd, integendeel, ik voelde mij levendiger. Dit kwam
doordat ik in een andere wereld leefde en iets daarvan had geleerd.
Dit was wijsheid, geestelijk bezit, waarvan ik op aarde
niets wist, of had begrepen. Duizenden vragen had ik daar gesteld
en niet één die beantwoord was geworden. Nu begreep ik,
dat al mijn vragen zich in mij zelf zouden oplossen, wanneer ik
op al die krachten lette en mijn oogen goed open hield. Steeds
was ik weetgierig geweest en dit zou ik blijven. Ik voelde thans
een merkwaardige stilte in mij komen en toch was ik in een hel.
Was het dan niet zoo duister in mij? Ik voelde mij veranderen.
Innerlijk werd ik anders, want voordat ik hier binnentrad haatte
ik. Thans echter voelde ik geen haat. In die stilte was ik in opstand
en nu lag er rust in mij. Wonderlijk, dacht ik, wat een
vreemd wezen ben je.
Ik voelde mij alsof ik nog op aarde leefde, voord~t het verschrikkelijke
geschiedde. Was ik in diezelfde gevoelsafstemming teruggekeerd?
Ik was dezelfde persoonlijkheid, alleen had ik mijn
aardsche lichaam verloren. Afgelegd' durfde ik niet te zeggen, '
want ik had het vernietigd. Nergens voelde ik haat voor, ook niet
voor mijn oudèrs. Vreemd was dit gevoel en ik begreep niet hoe
het kon. Roni haatte ik en hij mij en toch, nu ik dat alles had gebQ~
t en beleefd, was het alsof ik hem niet had gekend. Ver weg
was hij van mij verwijderd. In het aardscheleven kon ik niet van
he~ los komen en nu ik tot hem wilde gaan, voelde ik dat het
niet mogelijk was. Een onzichtbare kracht had ons vaneen gescheurd.
Zoo voelde ik het, maar of dit de beteekenis was, wist
ik niet zeker. Zooals ik thans was, zoo voelde ik mij bij ~jn
I45
eersten leermeester. Toen was ik heel gelukkig, evenals nu en
toch leefde ik in de duisternis. Wel was het hier wat lichter dan
daar in die stilte, maar veel scheelde het echter niet. Ook al die
kwellingen, die ik in de stilte had gevoeld, waren verminderd,
zooals die band om mijn keel, alleen had ik dorst en honger, maar
ook alleen dàn, wanneer ik er aan dacht. Ik vond daarom mijn
hel zoo kwaad nog niet, die zou ik kunnen uithouden, want zoo
onmenschelijk was dit niet, al bezat ik niet het licht waarvan
Emschor mij had verteld.
Maar wat had ik eigenlijk misdaan? Ik had de menschen niet
bedrogen, niet gemarteld, zou dit zelfs niet hebben gekund en

toch leefde ik in de hel. Ik had gedood en mijn straf geboet.
V reeselijk was mijn straf op aarde geweest en. nog afschuweIijker
aan deze zijde. Ik was niet éénmaal doch tweemaal gestraft.
Was dit nog niet vpldoende? Zou God mij al die kleine zonden
niet kunnen vergeven? Moest ik nog voor iets anders boeten? Ik
dacht dit probleem te voelen. Ik was in een hel terecht gekomen
die op mijn innerlijk leven afstemde, want de hel, zoo zeide de
geest, is uw innerlijk leven. Dan had ik niet veel schoons van
mijn leven op aarde gemaakt. Wanneer ik niet had gedood, geen
einde aan mijn leven had gemaakt, dan zou ik hier toch zijn binnengetreden.
Zoo was het, het kon niet anders. Dit begreep ik
volkomen en aanvaardde het. Merkwaardig was mijn gesprek
met RQni. Ik zou hem wakker hebben gemaakt? Alleen omdat ik
aan hem dacht was dit geschied. Hij kon mij niet vergeven, hoe
gaarne hij ook wilde, doch daarna zeide hij tot mij dat hij mij
haatte. Ook dit was vreemd. Ik had het gevoel, dat een andere
macht zijn boosaardig gevoel ten Öpzichte van mij had stil gelegd.
alleen opdat ik dit zou beleven. Hij leefde en was ergens,
maar was in slaap gevallen, omdat pij behoefte had om te slapen.
Ook ik was in slaap gevallen en het leek voor mij wel een eeuw,
zoo had ik mij althans gevoeld, toen ik wakker werd. Dit waren
allemaal nog raadsels en voorloopig zou ik daar wel niet achter
komen. De geest had mij met Roni verbonden en toch begreep
ik er niets van. Maar om opnieuw te beginnen met vragen
waarom en waarvoor, daar voelde ik niets voor. Dat maakte mij

...
maar van streek en ik wilde rustig. zijn. Mijn hel was echter een
bijzondere hel, want straks zou ik menschen ontmoeten en kon ik
mij vermaken. Of waren ook dat leugens? Die demonen kon ik
niet vertrouwen, dus zou ik maar afwachten.
Het verwonderde mij telkens dat ik mij zoo heel anders voelde
dan voorheen. Was het omdat ik zooveel had geleden? Was mijn
innerlijk leven daardoor veranderd? Of kwam het doordat ik
thans in dit leven vertoefde en mijn aardsche lichaam had afgelegd?
Ik voelde mij zoo _heerlijk rustig. Alweer vragen, steeds
maar vragen. Ik moest wat voorzichtiger denken en die problemen
zooveel mogelijk mijden. Ginds in de verte dacht ik het silhouet
van een stad te zien. In deze duisternis kon ik toch ver
vooruit zien, wat alweer een wonder op zichzelf was. Ik beleefde
hier niets dan wonderen en problemen. Het scheen mij haast ongeloofelijk
toe en toch zag ik een stad met vele torens en gebouwen.
\Vaar men ook vertoefde en hoe duister het ook was, toch
kon men aan deze zijde waarnemen. Wanneer het op aarde duister
was, dan kon men zelfs geen hand voor de oogen zien. Maar
in dit leven was alles anders, ik zelf ook. En toch weer niet, want
ik dacht als op aarde en ik voelde mij precies zooals daar. Ik had
armen en beenen, kon hooren en zien en duidelijk alles voelen.
Maar in iets was ik bevoorrecht, het was scherper dan op aarde,
levendiger en dat was mijn gevoel. Hier moest men alles voelen

en wanneer ik het voelde, dan wist ik het en begreep het volkomen.
Zelfs in de duisternis van mijn eigen graf had ik duidelijk
de werking van mijn stoflichaam gevoeld en tevens gezien. Die
werking keerde in mijn geesteslichaam terug. Zelf moest ik dat
verwerken en dat verwerken was voelen. Het doorvoelen was in
dit leven beleven. Dacht ik ergens aan, dan ging ik het voelen en
ging geheel in datgene waaraan ik dacht over. Op aarde had ik
zo~ nooit geleefd, alleen warineer ik onder hevige inspiratie
kwam, anders niet. In de meeste dingen deed ik alles onbewust.
Was dit verkeerd? Hier moest ik geheel mijzelf zijn, anders
kwam ik in disharmonie en keerden al die stoffelijke kwellingen
in mij terug. Hier kon men maar aan één ding tegelijk denken,
ook dat was mij reeds opgevallen.

Gozer van text met andere Persoon hadden Ruzie

en kunnen elke niet naderen

Voor Je Ziet

Stilte of Veel Geluid

Op een dergelijke wijze was wellicht
de mensch geboren en al het andere leven dat God had geschapen.
Het verdichtte zich **onder mijn voeten, boven, links en**

.rechts van mij groeide het op, totdat deze wereld voor mij zichtbaar werd. Het zachte geruisch zwol äan tot een geweldige orkaan en dat was, zooals die geest zeide, hartstocht en geweld. Het was een hel en daarin leefden menschen die hartstochtelijk en wellicht duivels waren. Hoe afschuwelijk vond ik het. Een mensch die nog op aarde leefde zou dit niet kunnen begrij pen, men moest dit beleven. 'Toch zou ik dat alles nog eens willen beleven, doch thans als toeschouwer. Ik zou dan dit leven beter begrijpen en al die krachten leeren kennen, die ik mij heel gaarne eigen zou willen maken.
Ik leefde opnieuw op aarde en toch was ik dood. Maar de aarde **daar voor mij was de astrale wereld**

, Wel was het hier wat lichter dan daar in die stilte, maar veel scheelde het echter niet.

Gozer van text met andere Persoon hadden Ruzie

en kunnen elke niet naderen

‘

wat een perfecte denken dit

Ik ga mijn eigen weg

iemand die mij haat elke niet meer kan naderen

., Wel was het hier wat lichter dan
daar in die stilte, maar veel scheelde het echter niet..